

ворятъ, че ней не ѝ трѣбвало учение; че тя е богата, заради това ѝ не трѣбва да работи.

Една утринъ Ангелина се успала и майка ѝ захванала да я буди: „Стани, Ангелинке, съмна се вече. Трудолюбивитѣ хора се наработиха, а ти още спишъ“.

Ангелина отворила очи и се помжчила да дойде на себе си. Щомъ се събудила, хвукнала къмъ майка си и извикала:

„О, мила моя мамо, нима нищо не се е случило? Ахъ, лошъ сънъ съмъ сънувала. — Сънувахъ, че врѣмето, което бѣше много хубаво, кждѣ пладнѣ тѣй се развали, шото вѣтрѣтъ, който духаше, изведнѣжъ се обърна въ страшна буря. Започна силно да гърми и да се свѣтка. Въ дворѣтъ ни започнаха да падатъ грѣмове. Цѣлата ни къща пламна. Ний едва сварихме да се спасимъ. Всичко, каквото имаме, изгорѣ. На насъ не оставаше мѣсто дѣ да отидемъ, освѣнѣ въ проста селска колиба. — Мамо, отъ сега за напредъ въ всичко ще бѣда послушна“.

Този сънъ добръ излѣкувалъ Ангелина, която отъ послѣ станала добра, послушна, трудолюбива и набожна.

